

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobkyně: VENTURE BRNO, s.r.o.**, se sídlem Jiráskova 14, Brno, zastoupené JUDr. Alešem Zábršem, advokátem se sídlem Na Beránce 2, Praha 6, proti **žalovanému: Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 5. 10. 2007, sp. zn. PUV 1997-6928, za účasti **osoby zúčastněné na řízení: STAVOPROJEKTA, spol. s r. o.**, se sídlem Kounicova 67, Brno, zastoupené JUDr. Lubomírem Čermákem, advokátem se sídlem Starobrněnská 20, Brno, ve věci výmazu užitého vzoru, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 4. 2009, č. j. 10 Ca 330/2007 - 83,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 4. 2009, č. j. 10 Ca 330/2007 - 83, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), kterým tento soud zamítl její žalobu podanou proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 5. 10. 2007, sp. zn. PUV 1997-6928, jímž bylo v řízení o rozkladu podaném osobou zúčastněnou na řízení – STAVOPROJEKTA, spol. s r. o., jež byla navrhovatelkou výmazu předmětného

užitného vzoru, změněno rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „Úřad“) ze dne 4. 4. 2001, č. j. 11919/2000, o částečném výmazu užitného vzoru č. 6636 o názvu „Balkon“ z rejstříku užitných vzorů, tak, že užitný vzor č. 6636 se vymazává z rejstříku užitných vzorů v celém rozsahu s tím, že výmaz má účinky jako by užitný vzor nebyl do rejstříku zapsán.

Jako právní důvody kasační stížnosti uvedla stěžovatelka důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka nejdříve podrobně zrekapitulovala předcházející správní řízení a zdůraznila, že očekávala, že městský soud provede analýzu jejích argumentů a na základě ní potvrdí nebo zruší žalobou napadené rozhodnutí. Pokud by totiž platilo, že soud nemá důvod pochybovat o odborném závěru žalovaného, byl by institut správních žalob zbytečný. Stěžovatelka je naopak přesvědčena, že odborné závěry žalovaného nejsou správné a přesvědčivé. Podle jejího názoru je předmětem dlouholetého sporu to, zda se má správní orgán při posuzování novosti technického řešení chráněného užitným vzorem řídit pouze „holými“ nároky na ochranu, nebo zda má přihlédnout k celému popisu přihlášky užitného vzoru, přičemž rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2007, č. j. 7 A 52/2002 - 54, v této věci jasně stanovilo, že pro rozsah, meze a možnosti poskytnutí ochrany určitému technickému řešení je klíčovým znění přihlášky, kterou přihlašovatel žádá Úřad o zapsání užitného vzoru do rejstříku. Ostatně v podobném směru se vyjadřuje i odborná literatura, konkrétně publikace Ing. Františka Vitáčka „Definice předmětu patentu a výklad rozsahu patentu“, kterou vydal Úřad pro patenty a vynálezy v Praze v roce 1967. To znamená, že při zkoumání novosti technického řešení je třeba nejdříve objasnit rozsah přihlašovného řešení. V daném případě přihlašovatel (stěžovatelka) uvedl ve své přihlášce užitného vzoru v kapitole „Podstata technického řešení“ mimo jiné, že výhodou technického řešení je zejména skutečnost, že všechny nosné ocelové prvky závěsného balkonu, včetně jejich napojení, jsou volně přístupné a snadno kontrolovatelné, a že bylo zcela odstraněno diagonální ocelové táhlo, jehož staticky nejdůležitější a nejvíce korodující část byla zapuštěna do konstrukce vany podlahy bez možnosti kontroly spoje. Ocelová konstrukce podlahy balkonu je nyní řešena jako ocelová vana otočená dnem vzhůru, jež nijak nezadržuje vodu a v důsledku toho několikanásobně prodlužuje jeho životnost. Stěžovatelka je přesvědčena, že tato podstata (rozsah) technického řešení přináší nový a vyšší účinek a má za následek to, že ocelová deska a závěsný prvek napadeného technického řešení se liší od nosné ocelové desky a závěsného prvku namítaného řešení, jak ve shodě s ní konstatoval Úřad v rozhodnutí ze dne 4. 4. 2001, č. j. 11919/2000. Tato podstata technického řešení není sice výslovně uvedena v hlavním (prvním) nároku na ochranu, kde je uveden obecný a nadřazený pojem „nosná ocelová deska“, nicméně podle stěžovatelky je povinností správního orgánu při výmazovém řízení zkoumat celý popis přihlášky užitného vzoru a používat jako interpretační pomůcku k výkladu nároků na ochranu jak výkresy, tak i popis a zkoumat tedy, jaká tato nosná ocelová deska je. Mimo vlastnosti uvedené v podstatě technického

řešení je v nárocích na ochranu dále jasně definováno, že tato deska je opatřena dolů zahnutými (a ne jinými) výztužnými okraji. Podle názoru stěžovatelky je tedy podstatu technického řešení, a poté zkoumání jeho novosti, nutné zkoumat ze všech těchto hledisek, tj. jak z nároků na ochranu, tak i z vlastního popisu a výkresů. Stěžovatelka namítá, že žalovaný se ve svém rozhodnutí zabýval pouze jen „holými“ nároky na ochranu bez přihlédnutí k celkem jednoznačnému popisu technického řešení v kapitole „podstata technického řešení“ a tak v rozporu se závazným názorem Nejvyššího správního soudu v této věci znovu posoudil velmi úzce, byť formulačně jinak, technické řešení podle předmětného užitného vzoru. Městský soud pak pouze konstatoval, že nemá důvod pochybovat o odborném závěru žalovaného, aniž by se hlouběji zabýval hlavní námitkou stěžovatelky, tj. tím, že je třeba posuzovat technické řešení obsažené v přihlášce užitného vzoru jako celek s přihlédnutím k popisu a výkresům jako interpretačním prostředkům, které pomohou zjistit význam a účel technického řešení, a ne jen pouze z hlediska nároků na ochranu, které jsou vždy vzhledem ke své konstrukci dané kontinentálním patentovým systémem velmi strohé a nezahrnují v sobě právě bližší určení účelu a významu technického řešení. Pokud by tomu bylo jinak, bylo by zbytečné formulovat přihlášky vynálezů a užitných vzorů podle stávajících pravidel a postačovalo by pouze k ochraně předat patentové nároky nebo nároky na ochranu. Z výše uvedených skutečností podle stěžovatelky vyplývá, že cílem řešení problému podle užitného vzoru je, aby dno balkonu při zachování tuhosti nebylo vytvořeno jako zádržná nádoba, ale aby ocelová konstrukce podlahy byla řešena jako vana otočená dnem vzhůru (str. 2 odst. 3 popisu předmětu užitného vzoru). Jde tedy o řešení vedoucí ke zvýšení životnosti balkonu. K tomu dojde pouze tehdy, když okraje balkonu směřují ne „nahoru a dolů“, ale jen „dolů“, jak je též jednoznačně nárokováno, a to nejlépe v úplnosti obvodu dna, jak je jasně doloženo v popisu konkrétního příkladu provedení i zdůvodněním dosahovaných účinků. Nárokovány jsou jasně „dolů zahnuté výztužné okraje“, čímž byla automaticky řešena nepřítomnost nahoru zahnutých okrajů (negativní znaky přitom nelze v nárocích uvádět). Namítaný balkon proto podle stěžovatelky neobsahuje základní znak balkonu chráněného užitným vzorem, tj. znak určující provedení a tvar jeho dna a příslušný účinek. Žalovaný a následně i městský soud svým výkladem nároků posouvají a mění vynálezeckou myšlenku, což je nepřípustné. Shodu v dalších znacích není třeba dále posuzovat, neboť tyto jsou vždy závislé na prvním nároku. Předmět užitného vzoru tedy nebyl předuveřejněn. Stěžovatelka dále poznamenává, že v žalobou napadeném rozhodnutí je na str. 8 uvedeno, že navrhovatel podáním ze dne 16. 8. 2007 předložil žalovanému kopie str. 194 - 196 vysokoškolských skript Doc. Ing. S. Petrůje (pozn. stěžovatelkou chybně jmenovaným S. Havlůj) – „Konstrukce pozemních staveb, Praha: SNTL, 1986, kde je podle navrhovatele údajně popsán obdobný balkon. Tento důkaz však podle stěžovatelky nelze použít, neboť odporuje zásadě koncentrace a tato se k němu nemohla vyjádřit. Přesto se žalovaný s tímto důkazem nevypořádal tak, že by jej jednoznačně odmítnul jako důkazní prostředek podaný v nesouladu s ust. § 18 odst. 2 zákona o užitných vzorech, což dává důvod pochybovat o správnosti procesního postupu žalovaného.

S ohledem na výše uvedené navrhl stěžovatelka zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

V podání ze dne 4. 6. 2009 žalovaný uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí plně respektovalo právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2007, č. j. 7 A 52/2002 - 54. Městský soud přitom neměl podle jeho názoru důvod v dané věci pochybovat, neboť napadené správní rozhodnutí bylo v souladu s podklady uloženými ve správním spise [viz zejména „Typový podklad bytových domů T-06 B-KDU“ (zámečnické a truhlářské výrobky, svazek č. 9) vypracovaný pod hlavičkou tehdejšího Jihomoravského krajského národního výboru zahrnující tři výkresy č. 9/28, č. 9/29, č. 9/30, jež zobrazují předmětný zavěšený balkon, dostupný od září 1977], a jiné důkazy, které zpochybňovaly doklady ve správním spise uvedené, nebyly žádným z účastníků správního řízení předloženy. Zásadní otázkou hodnocení splnění podmínek zápisu užitého vzoru do rejstříku užitných vzorů je, zda řešení splňuje zákonné podmínky zápisné způsobilosti. Ochrana užitému vzoru je pak poskytována v rozsahu nároků, jež si vymezil bez zásahu správního orgánu přihlašovatel užitého vzoru; popis a výkresy pak slouží k výkladu rozsahu ochrany. Pokud Úřad shledá, že obsah patentového nároku není nový, neboť již byl obsažen ve stavu techniky, nemůže do tohoto nároku zahrnovat části obsažené v popisu tak, aby nárokovanou ochranu rozšířil i o popis ve snaze shledat, že ochrana je poskytnuta i na řešení, jež – snad – dosud nebylo stavem techniky. Takovýmto extenzivním výkladem oprávněnosti poskytnutí ochrany, jež je u užitných vzorů poskytována na pouhém registračním principu, by Úřad nepřiměřeně zasahoval do práv třetích osob a nově by formuloval nároky na ochranu, tj. postupoval by v rozporu se zákonem o užitných vzorech (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2009, sp. zn. 9 As 37/2008). Přihlašovatel (stěžovatelka) sice v položce 30 správního spisu připouští, že nároky tak, jak jsou definovány v zapsaném užitém vzoru, obsahují řešení tak, jak je seznal Úřad, má však za to, že Úřad měl tyto nároky vyložit jinak. Přitom sám pro to, aby nároky byly omezeny jen na „dolů vyztužené okraje“, nic neučinil, zejména v průběhu řízení o výmazu nenavrhla nové vymezení nároků na ochranu. Pokud jde o výtku stěžovatelky, že Úřad nezaujal hodnotící postoj k důkazu, který navrhovatel výmazu předložil až v řízení o rozkladu (tj. znalecký posudek č. ZP-290/2007, vypracovaný Ing. Karlem Kubečkou, Ph.D.), zopakoval žalovaný závěr, ke kterému v této souvislosti dospěl městský soud s tím, že zdůraznil, že posouzení tohoto důkazu bylo provedeno v souladu se zákonem o užitných vzorech, který má jako *lex specialis* přednost před správním řádem. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V podání ze dne 8. 6. 2009 osoba zúčastněná na řízení uvedla, že napadené rozhodnutí žalovaného podle jejího názoru dostatečně přesvědčivě odůvodňuje, na základě jakých skutkových zjištění a právních závěrů není technické řešení definované v nároku 1 a v nárocích 2 – 6 napadeného užitého vzoru nové a na

základě jakých skutečností dospěl žalovaný k závěru, že k vytvoření konstrukčního řešení, popsaného v nárocích 7 a 8, nebylo nutno vykázat takovou tvůrčí činnost, která by přesahovala rámec pouhé odborné dovednosti. Stanovisko Nejvyššího správního soudu zaujaté v jeho rozhodnutí ze dne 29. 3. 2007, č. j. 7 A 52/2002 - 54, podle ní neznámá, že jsou popis znění přihlášky, nároky a výkresy k přihlášce připojené při výkladu rozsahu ochrany užitého vzoru rovnocenné a stejného významu. Tato dále zdůraznila, že městský soud pouze prováděl přezkum rozhodnutí žalovaného za účelem zjištění, zda byla odstraněna vada předchozího rozhodnutí, které neobsahovalo řádné a dostatečně přesvědčivé odůvodnění, z jakých důvodů zaujal právní názor o výmazu užitého vzoru č. 6636 s názvem „Balkon“ z rejstříku užitéch vzorů v plném rozsahu. Na rozdíl od stěžovatelky se osoba zúčastněná na řízení domnívá, že předmětem tohoto sporu je to, zda nároky na ochranu, v nichž musí být jasně a stručně vymezen předmět, který má být chráněn užitém vzorem ve smyslu ust. § 8 odst. 3 písm. c) zákona o užitéch vzorech, mají pro stanovení rozsahu ochrany stejnou relevanci jako popis technického řešení nebo výkresy, jak se snaží věc interpretovat stěžovatelka, nebo zda nároky na ochranu jsou pro rozsah ochrany určující a popis technického řešení nebo výkresy slouží především k upřesnění rozsahu ochrany tam, kde by mohly při interpretaci nároků vzniknout pochybnosti. Citace z publikace Ing. Františka Vitáčka (viz výše) je podle ní pouze obecným úvodem pro zjišťování rozsahu patentu a v kontextu kasační stížnosti je tato citace zcela neúplná a zavádějící. Osoba zúčastněná na řízení ji proto doplňuje a zdůrazňuje, že pokud je definice (tj. nárok na ochranu) jasná, jako v tomto případě, je třeba i v zájmu přiměřené právní jistoty třetích osob odvozovat rozsah ochrany užitého vzoru právě z ní a nikoliv z popisu nebo výkresu. Ze skutečnosti uváděné stěžovatelkou, že „je deska opatřena dolů zahnutými výztužnými okraji“, vůbec nevyplývá, že nemůže být opatřena i něčím jiným, jak tvrdí stěžovatelka. Úvahy stěžovatelky o tom, že popis i nároky jsou pro určení rozsahu ekvivalentní a že jinak by stačilo podávat pouze nároky, neboť popis by byl zbytečný, jsou zcela mylné. V popisu a na výkresech musí přihlašovatel podrobně vysvětlit, o co se opírá jeho nárok na ochranu, zatímco v nárocích si přihlašovatel definuje rozsah požadované ochrany. Směšování těchto rozdílných částí přihlášky užitého vzoru dohromady by vytvářelo nejistotu pro třetí osoby, a proto se popisu a výkresu pro výklad rozsahu ochrany užitého vzoru používá pouze v případě nejasných nebo dvojznačných nároků. Podle jejího názoru je třeba dále uvést, že odstranění táhla je zcela nepodstatné, neboť vždy musí být podlaha balkonu držena ocelovým prvkem k ní připevněným a pro funkci je jedno, jde-li o prvek šikmý (táhlo) nebo o obdélníkový rám, jehož svislé prvky jsou k podlaze přivařeny. Navíc u staršího řešení bylo táhlo přivařeno nejen k podlaze, ale i k svislému ocelovému sloupku, který byl nejbližší zdi domu, takže táhlo bylo ve skutečnosti závěsným prvkem přivařeným k nejbližší zdi domu uspořádanému sloupku tak jako u balkonu podle užitého vzoru č. 6636, pouze bylo prodlouženo až k podlaze, přičemž toto prodloužení sloužilo zejména jako výztuha zábradlí. Kdyby tedy spoj táhla s podlahou balkonu „urezavěl“, balkon by dále držel přesně tak jako balkon podle užitého vzoru č. 6636. Svar mezi táhlem a svislým sloupkem

je přitom pro údržbu zcela přístupný. Z pátého a šestého nároku navíc vyplývá, že v době podání si přihlašovatel nebyl příliš vědom toho, co dnes vydává za největší přínos svého užitného vzoru, totiž toho, že učinil všechny svary přístupnými údržbě a tím umožnil zvýšení jejich životnosti. Vrstva plastbetonu totiž překrývala místa svarů mezi svislými sloupky zábradlí a podlahou balkonu. Plastbetonová vrstva kryjící podlahu balkonu je ostatně uvedena i v užitném vzoru č. 12505 stěžovatelky, která ani po pěti letech, v roce 2002, v době přihlášení tohoto svého druhého užitného vzoru, zřejmě nepovažovala za důležité, že tato vrstva kryje svary, kterými jsou přivařeny svislé sloupky k podlaze, a znemožňuje tak přístup údržby k nim. Jako nedůvodnou označila osoba zúčastněná na řízení námitku stěžovatelky, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s předloženým důkazem z vysokoškolských skript Doc. Ing. S. Petrůje, neboť ten byl odmítnut s odkazem na ust. § 18 odst. 2 zákona o užitných vzorech. V návaznosti na shora uvedené osoba zúčastněná na řízení navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Stěžejní námitka podaná v kasační stížnosti vytýká městskému soudu, že se nezabýval námitkami (argumentací) žalobce týkajícími se toho, že technické řešení obsažené v přihlášce užitného vzoru je třeba posuzovat jako celek s přihlédnutím k popisu a výkresům. Uvedená stížní námitka tedy brojí proti pochybení městského soudu spočívajícímu v nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Soudní řád správní však nestanoví, co se rozumí nepřezkoumatelným rozhodnutím krajského soudu pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a proto je třeba vycházet především z toho, co vytvořila dosavadní judikatura správních soudů. Ostatně o tom, že nepřezkoumatelnost je vadou natolik závažnou, svědčí i ust. § 109 odst. 3 s. ř. s., které zdejšímu soudu ukládá povinnost se jí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaného pod č. 133/2004 Sb. NSS, *„nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.“*

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaného pod č. 689/2005 Sb. NSS, *„není-li z*

odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.“

V této souvislosti je vhodné rovněž odkázat na ustálenou judikaturu Ústavního soudu k otázce přezkoumatelnosti a přesvědčivosti rozhodnutí obecných soudů, podle které „z hlediska stanoveného postupu (čl. 36 odst. 1 Listiny) je požadavek řádného a vyčerpávajícího zdůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci jednou ze základních podmínek ústavně souladného rozhodnutí“ (viz nález Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, publikovaný jako N 17/17 SbNU 121; či nález téhož soudu ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01, publikovaný jako N 127/23 SbNU 227). Předmětný soud rovněž opakovaně judikoval, že absence řádného odůvodnění v napadeném rozhodnutí může vést k jeho zrušení Ústavním soudem, neboť nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces (srov. například nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publikovaný jako N 85/8 SbNU 287; či nález téhož soudu ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02, publikovaný jako N 155/35 SbNU 147). To platí zejména tehdy, když se nedostatky odůvodnění týkají možného porušení základního práva nebo ústavního principu (srov. nález Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02, publikovaný jako N 155/35 SbNU 147).

Nejvyšší správní soud se proto, vycházející ze shora předestřených obecnějších úvah, zabýval tím, zda rozsudek městského soudu obstojí v konfrontaci s uvedenými požadavky.

Z odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku městského soudu je zřejmé, že městský soud tak, jak uvádí stěžovatelka, pouze bez dalšího převzal závěry žalovaného, aniž by současně reagoval na všechny žalobní námitky stěžovatelky. Ačkoliv městský soud provedl poměrně rozsáhlou rekapitulaci projednávané věci a vyjádření jednotlivých účastníků řízení (viz str. 1 - 6 rozsudku), obsah vlastního odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu je takřka bezvýhradně koncipován tak, že soud toliko nekriticky přejímá hlavní argumentační myšlenky obsažené v odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu. Městský soud se tedy namísto kontroly zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí v daném případě v podstatě omezil na mechanické převzetí závěrů žalovaného, které měl přezkoumat, bez toho, aniž by reagoval na všechny žalobní námitky stěžovatelky. Odůvodnění napadeného rozsudku tak není ničím jiným než transformovanou podobou stěžejní argumentace žalovaného, tedy správního orgánu, a to bez jakéhokoli vlastního hodnotícího úsudku městského soudu.

Kasační stížností napadené rozhodnutí městského soudu je tak podle zdejšího soudu výrazem zjevného opomenutí požadavku na řádné, srozumitelné, přesvědčivé a vyčerpávající odůvodnění tohoto rozhodnutí.

Na pozadí shora uvedeného a po posouzení napadeného rozsudku městského soudu proto Nejvyšší správní soud dospěl v nyní projednávané věci k závěru, že rozsudek městského soudu trpí absencí jakékoli úvahy a argumentace ve vztahu k žalobní námitce stěžovatelky, jež je podrobně rozvedena v podané žalobě (viz str. 3 žaloby) a týkala se toho, že žalovaný v této věci vycházel při výkladu rozsahu ochrany pouze z „holého“ nároku na ochranu, bez přihlédnutí k dalším prvkům technického řešení, dokládajícím konkrétními detaily vynálezeckou myšlenku a zajišťujícím jeho zásadní výhody oproti známému a v přihlášce popsanému stavu techniky, příkladům provedení a výkresům, a s tím souvisejícím posouzením napadeného technického řešení a jeho porovnáním s namítaným technickým řešením.

Nejvyšší správní soud je proto s ohledem na výše uvedené nucen konstatovat, že městský soud se v napadeném rozsudku nevyrovnal se shora předestřenou žalobní námitkou v rozsahu, v jakém byla uplatněna v žalobě, a zatížil tak své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. V dalším řízení je proto městský soud povinen se s ní odpovídajícím způsobem vypořádat, aby tak vyhověl požadavku řádného a vyčerpávajícího odůvodnění rozhodnutí, jak je má na mysli zejména výše citovaná judikatura.

K námitce stěžovatelky, jež se týká důkazního prostředku předloženého navrhovatelem v podání ze dne 16. 8. 2007, tj. stran č. 194 - 196 vysokoškolských skript Doc. Ing. S. Petrůje, Nejvyšší správní soud s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédl, a to pro její novost (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, publikovaný pod č. 419/2004 Sb. NSS).

Za tohoto stavu věci považuje Nejvyšší správní soud za bezpředmětné zabývat se podrobně dalšími námitkami stěžovatelky v kasační stížnosti, neboť zjištěná nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí představuje vadu řízení, jež se dotýká samotné zákonnosti nyní napadeného rozhodnutí a tato skutečnost je sama o sobě důvodem pro zrušení citovaného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, publikovaný pod č. 617/2005 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Proto dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek městského soudu pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů [ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] zrušil a věc mu současně vrátil k dalšímu řízení, v němž je

městský soud podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem dle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Městský soud v Praze v novém rozhodnutí (ust. § 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. června 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu